

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/27/2019
Identifikačné číslo spisu: 8313217630
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8313217630.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Y. O., rod. O., bývajúcej v S., 2/ F. O., bývajúceho v S., obaja zastúpení JUDr. Miroslavom Korchom, advokátom, so sídlom v Humennom, P. O. Box 104, Kukorelliho 1505/50, proti žalovanej Q. L., rod. O., bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. Martinou Řeřichovou, PhD., Advokátska kancelária, s o sídlom v Humennom, Mierová 2529/87, o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 11 C 291/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. mája 2016 sp. zn. 12 Co 181/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 24. marca 2015 č. k. 11 C 291/2013-133 v spojení s opravným uznesením okresného súdu z 27. júla 2015 č. k. 11 C 291/2013-150 rozhodol o povinnosti žalovanej vypratať pozemky nachádzajúce sa v k. ú. Obce S. označené na GO - pláne č. 11 C 291/2013-9/2014 znalca Ing. Miroslava Mihálika ako parc. č. CKN 337/2-záhrada o výmere 4 m², parc. č. CKN 340/4-orná pôda o výmere 201 m², do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vzájomný návrh žalovanej zamietol; žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ trovy konania v sume 99,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 757,15 eur, do troch dní od jeho právoplatnosti. Po právnej stránke súd prvej inštancie aplikoval § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku zákona č. 99/1963 Zb. účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „O.s.p.“), § 126 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, 2, 3 a 4, § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že návrhom zo dňa 29. novembra 2013 sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali vypratania nehnuteľnosti pozemku v k. ú. S. zapísanom na LV č. XXX, kde ich záhrada na parc. č. CKN 337 o výmere 1632 m², má spoločnú hranicu s parc. č. CKN 338-zastavané plochy a nádvoría o výmere 608 m², zapísanej na LV č. XXX, ktorej vlastníčkou je žalovaná. Žalobkyňa 1/ je takisto vlastníčkou parc. č. CKN 340/1-orná pôda o výmere 2496 m², zapísanej na LV č. XXX, k. ú. S., a túto takisto spája spoločná hranica s parc. č. CKN 338 a CKN 339, ktoré sú vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná neoprávnene užíva časť vlastníctva žalobcov 1/

a 2/ (časť pozemku označenú ako 337/2 o výmere 4 m2 a 340/4 o výmere 201 m2), oplotila si túto časť a odmietla ju vypratať. Žalobcovia 1/ a 2/ v záujme ochrany svojich vlastníckych práv zabezpečili cez geodeta vytýčenie priebehu hraníc dotknutých pozemkov a v teréne ich riadne označil kovovými tyčami. K protokolu o vytýčení hranice a jeho podpísaniu nemala žalovaná žiadne pripomienky. Následne žalobcovia 1/ a 2/ vyzvali žalovanú, aby nehnuteľnosť vypratala, čo doposiaľ neurobila. Súd prvej inštancie preto návrhu na vypratanie vyhovel. Vzájomný protinávrh žalovanej súd zamietol, pretože nemal za preukázané, že žalovaná sporné nehnuteľnosti, ktorých určenia vlastníckeho práva sa domáha, nadobudla vydržaním.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. mája 2016 sp. zn. 12 Co 181/2015 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia vo výroku vo veci samej a vo zvyšku zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení konštatoval, že rozhodnutie okresného súdu, pokiaľ sa týka veci samej, je správne. Odvolací súd sa v tomto rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.), pokiaľ sa týka veci samej. Výrok o náhrade trov konania odvolací súd zrušil s poukazom na to, že súd síce riešil otázku náhrady trov účastníkov, ale trovy štátu vylúčil na samostatné konanie. V prípade právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania, by už nebolo možné rozhodovať o náhrade trov štátu, pretože konanie bolo skončené. O náhrade trov účastníkov a štátu je potrebné rozhodnúť spoločne, pričom rozhodnutie o náhrade trov štátu bude mať význam aj pre rozhodovanie o náhrade trov účastníkov.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolatel'ka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodila z § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj „CSP“). Nestotožnila sa s názorom súdu, že žalobcovia preukázali v predmetnej veci naliehavý právny záujem. Podľa nej ide v tomto súdnom konaní k zbytočnému rozmnožovaniu sporov, pretože už v písomnom vyjadrení k žalobe oznámila, že súhlasí s riešením sporu formou mediácie a je ochotná v rámci mimosúdneho sporu riešiť tento spor aj finančnou úhradou. Namietala vypracovaný znalecký posudok, v ktorom znalec nezohľadnil určité skutočnosti, z neho vychádza rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu a pokiaľ by došlo k jeho výkonu, došlo by k neoprávneným zásahom do jej vlastníckeho práva a k neprimerane vysokej škode na jej majetku. Tiež namietala vo veci nedostatočné dokazovanie, keď súd nevyočul svedkov, nevykonal obhliadku na mieste samom, nevysporiadal sa s čestnými prehláseniami, nepristúpil k výsluchu žalobcov 1/ a 2/, čím jej neumožnil klásť žalobcom otázky, nerešpektoval princíp rovnosti zbraní, ako aj dôkazy nevyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 195 ods. 1 a 2 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil nesprávny právny záver, keď vzájomný návrh o určenie vlastníckeho práva vydržaním zamietol. Svoje rozhodnutie súd nedostatočne odôvodnil. Žalovaná navrhla rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tiež navrhla odložiť vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu ochrany pred hroziacou exekúciou a jej nezvratných dôsledkov a uplatnila si náhradu trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní.

4. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadali dovolanie ako neprípustné odmietnuť, prípadne zamietnuť pre jeho nedôvodnosť a žalovanú zaviazat' k náhrade trov konania vo výške 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie), (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Vychádzajúc z uvedeného (bod 9. tohto rozhodnutia) dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) a dovolateľka v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. V danom prípade žalovaná prípustnosť dovolania odvodila z § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprela o pochybenie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) pri vykonávaní dokazovania, v hodnotení dôkazov a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia. Dovolateľka tiež nesúhlasila so záverom súdov nižšej inštancie, že v danej veci žalobcovia preukázali naliehavý právny záujem.

12. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP (tak, ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa a ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

17. V súvislosti s námietkou dovolateľky o pochybení odvolacieho (i prvoinštančného súdu) v procese dokazovania najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Dovolací súd tiež pripomína, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (v tejto súv. por. § 120 ods. 1 O.s.p., resp. t. č. platnú právnu úpravu z ustanovení § 132 a § 185 CSP) a nie strán. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranami navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (tu opäť por. R 37/1993 a R 125/1999). Na základe uvedeného je vyššie uvedená námietka dovolateľky nedôvodná.

18. Dovolací súd navyše k bodu 17. poukazuje aj na právnu vetu zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu, ktorá znie „Povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.“ (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 21/2017).

19. Dovolací súd v súvislosti s námietkou dovolateľky o porušení § 420 písm. f/ CSP nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu akcentuje, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“. Dovolací súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

20. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa presvedčenia odvolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

21. Pokiaľ dovolateľka nesúhlasila s právnym záverom súdov nižších inštancií o existencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a tento považovala za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že uvedená námietka dovolateľky sa netýkala procesného postupu súdu (procedúry prejednaní veci), ale právneho posúdenia veci.

22. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalovanou tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

24. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukazom na konštatovanie Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti (por. sp. zn. 1 Cdo 28/2018, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 131/2017, 5 Cdo 151/2017, 7 Cdo 99/2017, 7 Cdo 285/2018, 8 Cdo 200/2017).

25. Podľa § 447 písm. c/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

26. V prejednávanej veci žalovaná nepreukázala opodstatnenosť dovolania a porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, preto najvyšší súd jej dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.